

Stokrát chválím čas

Karel Gott

1: Po lávce tvého nártu přejdu nejsnáz pláče proud,
po stéble tvého zápěstí mohu dál i v bouři plout.
Jen v hořkomléčné dráze tvých vlasů chtěl bych spát
a máš-li vést mě k zkáze, tak já ji příjmu rád.

Ref: A stokrát chválím čas, kdy vcházím do tvých řas,
každý záhyb tvůj i vlas já znám
a kdyby náhle blesk tu sjel, srdce spálil na uhel,
tak byl bych šťasten, že jsem lásku měl a mám.

2: Jak terče střelnic na poutích jsou ta souhvězdí tvých pih
a máš tak svůdná zákoutí jež neznat byl by hřích.
V tvých nástrahách jak v Seině se topím dál a dál
a znám tě stále méně a já bych rád tě znal.

Ref: Stokrát chválím čas ...

Ač ráno sám jsem v dálce, ta horkost má je táž,
na mráčky píšu palcem, co dávno, dávno znáš.

Ref: Že stokrát chválím čas ...